

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové, a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **T. H. N.**,
bytem X,

zastoupena advokátem JUDr. Viet Anh Nguyenem,
se sídlem Myslíkova 171/31, Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2019, MV-108138-12/SO-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2019, MV-108138-12/SO-2016, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce advokáta JUDr. Viet Anh Nguyena.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 16. 8. 2019 se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná zamítla její odvolání proti rozhodnutí ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

vnitru (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 5. 2016, č. j. OAM-728-9/ZR-2016, a toto rozhodnutí potvrdila. Tímto rozhodnutím ministerstvo zrušilo platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); žalobkyni byla současně podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta 30 dní k vycestování z území

Průběh správního řízení

2. Ze správního spisu soud zjistil, že v souvislosti s vyřizováním žádosti pana A. T. N. o prodloužení dokladu o jeho trvalém pobytu bylo dne 17. 9. 2014 zjištěno, že pan N. v žádné ze svých žádostí neuvedl žalobkyni jako svoji dceru přesto, že žalobkyně jej v žádosti o dlouhodobé vízum v roce 2003 a v žádosti o dlouhodobý a následně trvalý pobyt v roce 2005 uvedla jako svého otce. N. A. T. uvedl, že dceru nemá, k fotografii žalobkyně uvedl, že ji nikdy neviděl.
3. Dne 30. 3. 2016 zahájilo ministerstvo se žalobkyní správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že trvalý pobyt žalobkyně byl povolen na základě předložených padělaných nebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Žalobkyně byla poučena o svých procesních právech podle § 4 odst. 4, § 33 odst. 1, § 36 a § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobkyni doručeno dne 6. 4. 2016.
4. Součástí správního spisu je zpráva Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 24. 3. 2016, podle níž bylo u Lidového výboru pro městskou část K. M. v H., který měl vydat příslušné rodné listy, zjištěno, že matriční kniha zápis o narození žalobkyně neobsahuje a že od roku 2002 funkci místopředsedy lidového výboru nezastával nikdo pod jménem P. V. V., jak je uvedeno v jednom z předložených rodných listů. Přílohou zprávy Velvyslanectví České republiky v Hanoji je i samotné sdělení lidového výboru ze dne 17. 3. 2016 obsahující uvedené informace.
5. Dne 12. 4. 2016 byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu. Této možnosti žalobkyně dne 3. 5. 2016 prostřednictvím svého zástupce využila. Uvedla, že vyjádření k podkladům rozhodnutí zašle do tří týdnů, což ale neučinila.
6. Dne 27. 5. 2016 vydalo ministerstvo rozhodnutí, jímž byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; žalobkyni byla současně podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta 30 dní k vycestování z území.
7. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž mimo jiné uvedla, že ministerstvo nezohlednilo všechny okolnosti případu, její věk při získání povolení k trvalému pobytu, délku jejího pobytu na území České republiky a v neposlední řadě její soukromý a rodinný život. Vyjádřila přesvědčení, že zrušení jejího trvalého pobytu nemůže být ve veřejném zájmu. Žalobkyně rovněž poukazovala na absenci posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu čl. 8 Úmluvy. K odvolání žalobkyně připojila rodné listy svých dětí.

8. Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2016, č. j. MV-108138-4/SO-2016, žalovaná odvolání zamítla. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, na jejímž základě zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2019, č. j. 48 A 114/2016-41, rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení. V tomto rozsudku soud uvedl, že „za situace, kdy žalobkyně namítala nepřiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy v průběhu správního řízení, měla se žalovaná touto otázkou zabývat bez ohledu na to, že zákon povinnost takového posouzení výslovně neukládá. Neučinila-li tak, zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů“ (bod 29 citovaného rozsudku). Dále soud odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, v němž NSS poukázal na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být nejlepší zájem dítěte, a na související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudky *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07, bod 135 a *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, zejména body 46-47 a prejudikatura tam citovaná).
9. Dne 8. 8. 2019 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně opětovně zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. V odůvodnění uvedla, že žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu byla podána dne 16. 11. 2005, tedy v době, kdy jí již bylo více než 15 let, ve smyslu ustanovení § 178 zákona o pobytu cizinců byla tudíž procesně způsobilá. Bylo tak její svobodnou volbou, zda se nechá v řízení před správními orgány zastupovat, a pokud tak učinila, nemůže se nyní dovolávat toho, že není zodpovědná za to, jaké doklady byly k žádosti o trvalý pobyt doloženy. K časovému odstupu, který již od jednání žalobkyně uplynul, žalovaná uvedla, že jej nelze považovat za skutečnost svědčící v její prospěch. Jak vyplývá z výše uvedeného, byla žalobkyně v době podání žádosti o trvalý pobyt procesně způsobilá. Navíc z protokolu o podání vysvětlení ze dne 2. 12. 2005, č. j. SSCP-4530/PL-IV-C-05, vyplývá, že žalobkyně uvedla, že bydlí se svým otcem, panem A. T. N., ačkoliv musela být srozuměna s tím, že tato skutečnost není pravdivá, neboť uvedený není jejím otcem. Žalovaná je s ohledem na výše uvedené přesvědčena, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území nezdržovali cizinci, kteří pobytové oprávnění získali podvodně, na základě doložení padělaných náležitostí, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného a soukromého života.
10. Žalovaná dále uvedla, že napadené rozhodnutí neznamená zákaz pobytu žalobkyně na území ani zákaz styku s jejími rodinnými příslušníky, tj. dlouhodobého odloučení od její rodiny. Pokud chce žalobkyně realizovat rodinný a soukromý život na území, bude případně muset vycestovat za účelem podání žádosti o nové pobytové oprávnění, ale nebude nucena mimo území dlouhodobě setrvat. Navíc rodinní příslušníci žalobkyně jsou všichni státními občany Vietnamské socialistické republiky a je tak pouze na žalobkyni a její rodině, kde se rozhodne realizovat svůj rodinný život.

Obsah podání účastníků a průběh jednání před soudem

11. Žalobou ze dne 16. 8. 2019 se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že se žalovaná nedostatečným způsobem vypořádala s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání. Žalovaná nepodnikla žádné kroky k tomu, aby zjistila aktuální stav

soukromého

a rodinného života žalobkyně, ačkoli od podání odvolání uplynuly již více než tři roky. Žalovaná nedala žalobkyni žádný prostor se k věci před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřit, žalobkyni ani žádného člena její rodiny nevyslechla. Otázkou porušení čl. 8 Úmluvy se zabývala pouze povrchně a pouze ze strany zájmu státu a společnosti, vůbec se nezabývala druhou hodnotou, jež je s nimi v kolizi – právem žalobkyně na soukromý a rodinný život. Ministerstvo ani žalovaná dále vůbec nezkontrolovaly, zda nedošlo k porušení práv nezletilých dětí vyplývajících zejména z Úmluvy o právech dítěte.

12. Dále uvedla, že přesto, že se v souvislosti s posouzením výše uvedeného žalovaná vyjádřila k časovému odstupu, který uplynul od doby, kdy došlo k předložení padělaných náležitostí, rodného listu, na základě kterého byl žalobkyni udělen trvalý pobyt, nezohlednila žalovaná další skutečnosti na straně žalobkyně, a to zejména, že byla nezletilá a že za ní jednala jiná osoba – zprostředkovatel. Žalovaná dále žádným způsobem nezohlednila, že žalobkyně po celou dobu svého pobytu na území od roku 2003 vede řádný život, má spořádanou rodinu a náležitě se stará o své dvě nezletilé děti.
13. Žalobkyně zdůraznila, že si nedovede představit, jakým způsobem by mělo dojít k narušení práva na soukromý a rodinný život jednotlivce více. Žalobkyně na území České republiky pobývá celý svůj dospělý život, má zde svou jedinou rodinu, manžela a dvě nezletilé děti, které život ve Vietnamu nikdy nepoznaly. Rodina je kompletně etablovaná v České republice, vlastní zde nemovitost. Představa, že by celá rodina přesídlila do Vietnamu, je tak pro žalobkyni nemyslitelná, mimo jiné z důvodu, že veškeré vazby rodiny na zemi původu jsou kompletně zprůhrančeny.
14. Žalobkyně rovněž namítla, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že rozhodnutí ministerstva ve svém důsledku nebude znamenat zákaz pobytu na území ani zákaz styku s jejími rodinnými příslušníky, neboť si žalobkyně po vycestování z území České republiky bude moci opětovně podat žádost o nové pobytové oprávnění, avšak nebude nucena mimo území dlouhodobě setrvat. S tímto však žalobkyně zásadně nesouhlasí. Nejenže samotné podání žádosti je ve Vietnamu velmi problematické, navíc lhůta pro vyřízení žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny činí 270 dní, přičemž ani tato mnohdy není zárukou, že správní orgán v dané věci v této lhůtě rozhodne. Nadto s ohledem na důvod, pro který byl stávající pobyt žalobkyni zrušen, nelze ani očekávat, že by o takto podané žádosti bylo kladně rozhodnuto. Šance, že by se tak žalobkyně mohla za svou rodinou do České republiky v dohledné době vrátit s novým pobytovým oprávněním je téměř nulová. Není tedy pravdou, jak tvrdí žalovaná, že žalobkyně nebude nucena mimo území dlouhodobě setrvat.

15. Žalovaná ve svém vyjádření zcela odkázala na obsah napadeného rozhodnutí.
16. Při jednání před soudem dne 16. 4. 2021 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Soud neprovedl pro nadbytečnost důkazy navržené žalobkyní (oddací list, rodné listy dětí, výpis z katastru nemovitosti), jelikož skutečnosti, které jimi měly být prokázány (existence vazeb na území ČR) nejsou mezi účastníky sporné a vyplývají rovněž ze správního spisu.

Posouzení žalobních bodů

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud

vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

18. Na úvod soud předesílá, že rozsudkem ze dne 30. 5. 2019, č. j. 48 A 114/2016-41, uložil žalované posoudit přiměřenost svého rozhodnutí s ohledem na soukromý a rodinný život žalobkyně. Žalovaná však tento pokyn soudu nerespektovala, jelikož přiměřenost svého rozhodnutí zkoumala pouze povrchně s ohledem na judikaturu citovanou již v prvním zrušujícím rozsudku zcela nedostatečně. K tomu soud dodává, že ani skutečnost, že žalobkyně získala pobytové oprávnění v České republice podvodem, nemění nic na povinnosti státu posoudit přiměřenost zrušení takového pobytu s ohledem na soukromý a rodinný život žalobkyně a jejích rodinných příslušníků. Tento závěr vyplývá z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 14. března 2019, C-557/17, *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie v. Y. Z. a další*. Soud se v tomto rozsudku sice zabýval situací cizince, který o tom, že pobytové oprávnění získal na základě podvodu, nevěděl, nicméně závěry o nutnosti individuálního posouzení uvedené v bodech 30-34 rozsudku mají širší dopad, neboť jak uvedl soudní dvůr, příslušné ustanovení směrnice umožňující odejmout pobytové oprávnění získané podvodem, nerozlišuje mezi situacemi, kdy se sám cizinec podvodného jednání dopustil (či o něm alespoň věděl) a situacemi, kdy byl zcela v dobré víře. Navíc čl. 17 směrnice č. 2003/86/ES (stejně jako čl. 7 Listiny základních práv EU) ukládá správním orgánům povinnost zohledňovat při odnětí povolení k pobytu povahu a pevnost rodinných i dalších vazeb cizince. Tyto okolnosti jsou nepochybně relevantní pro posuzování přiměřenosti, kde mají být vzaty v úvahu, ať již jako přitěžující či polehčující (viz bod 55 citovaného rozsudku), na samotné nutnosti posoudit přiměřenost zrušení pobytového oprávnění však nemají vliv. To platí tím spíše v případech, kdy má takové rozhodnutí zásadní dopad do života nezletilých dětí, jelikož podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být nejlepší zájem dítěte, a to i v případech, kdy takové rozhodnutí není adresováno přímo dítěti (srovnej přiměřeně např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11. 3. 2021 ve věci C-112/20, *M. A. proti État belge*)
19. Ustálená judikatura správních soudů i Evropského soudu pro lidská práva dospěla k závěru, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života jsou rozhodující: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (3) rodinná situace cizince (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (4) počet nezletilých dětí a jejich věk; (5) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (6) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (7) věk a zdravotní stav dotčeného cizince; a (8) délka pobytu cizince v hostitelském státě; [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Ünner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57 a 58, Boulitif proti Švýcarsku, rozsudek, 2. 8. 2001, stížnost č. 54273/00, a rozsudek NSS ze dne

6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39]. Přestože se uvedená kritéria vyložená ESLP vztahovala primárně k posouzení podmínek pro vyhoštění cizinců, judikatura dovodila její použitelnost i ve vztahu k rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013 č. j. 8 As 68/2012-39, bod 26). Uvedenými kritérii je tedy třeba poměřovat i přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně v nyní posuzované věci.

20. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná pokládá zájem státu a společnosti na tom, aby se na území nezdržovali cizinci, kteří pobytové oprávnění získali podvodně, na základě doložení padělaných náležitostí, za mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného a soukromého života (str. 5 napadeného rozhodnutí). Takový paušální závěr však ve světle shora uvedené judikatury nemůže obstát, jelikož se individuální situaci žalobkyně prakticky vůbec nevěnuje. Individuální situaci na straně žalobkyně se žalovaná zabývala jen velmi okrajově, a to pouze konstatováním, že žalobkyně může požádat o nižší formu pobytového oprávnění a že rodina může vycestovat do Vietnamu s ní. K tomu soud poznamenává, že výrok rozhodnutí ministerstva (potvrzený napadeným rozhodnutím) má i druhou část, ve které je žalobkyni ukládána povinnost opustit území ve stanovené lhůtě, přičemž v případě nesplnění této povinnosti by pobývala na území České republiky již protizákonné a vystavovala se tak riziku správního vyhoštění (§ 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Čili, i když napadeným rozhodnutím (ve spojení s rozhodnutím ministerstva) není přímo uložen zákaz pobytu, tak jeho nepřímým důsledkem je faktická nemožnost pobývat na území České republiky (srov. též závěry NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 - 28, bod 38, včetně judikatury tam odkazované). Jakkoli je pravdou, že žalobkyně by se mohla pokusit požádat o udělení nižšího druhu (stupně) pobytového oprávnění, tak výsledek takové žádosti je nejistý a nadto doba vyřizování takových žádostí v případě žádostí podaných ve Vietnamu je poměrně dlouhá. Zákon o pobytu cizinců přitom stanoví, že žádost o dlouhodobé vízum i o povolení k dlouhodobému pobytu je nutné podat mimo území České republiky. Žádost o dlouhodobé vízum je možné podat výhradně na zastupitelském úřadě České republiky, a to ve státě, jehož je cizinec občanem. I kdyby tedy žalobkyně nakonec jiné pobytové oprávnění obdržela, doba odloučení by byla natolik dlouhá, že sama o sobě nepochybně podstatný zásah do rodinného života jejího a zejména jejích nezletilých dětí představuje.
21. Soud zdůrazňuje, že mělo-li by platit, že zásah je přiměřený, pokud si cizinec může požádat o udělení jiného pobytového oprávnění (k čemuž argumentace žalované směřuje), bude-li mu vůbec uděleno, pak by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince nelogicky přiměřené vždy, neboť zákon o pobytu cizinců podání žádosti o nižší pobytový status nebrání. Tato část § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců by se stala nadbytečnou. Zákonodárce ale vložení této části do § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců naopak předpokládal, že zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech

a judikaturou Soudního dvora EU k čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie.

22. Soud se dále nemůže ztotožnit s názorem žalované, že samotné zrušení trvalého pobytu není pro žalobkyni nijak fatální, neboť jí nezakazuje styk s dětmi ani manželem. Je sice pravdou, že napadeným rozhodnutím není vysloven přímý zákaz styku se členy rodiny (takový přímý zákaz by mohl vyslovit jen soud v opatrovnickém nebo v trestním řízení), současně však nelze pochybovat o tom, že faktická možnost realizace společného rodinného života bude žalobkyni v důsledku napadeného rozhodnutí omezena velmi citelně. V tomto směru je třeba vzít především v potaz nejen to, že žalobkyně žila (ke dni vydání napadeného rozhodnutí) na území České republiky cca 15 let, ale především, že její nezletilé děti se narodily v České republice a strávily zde celý život. Ze správního spisu naopak nijak nevyplývá, že by k Vietnamu měly nějaké vazby. Měřeno těmito hledisky by případné přestěhování rodiny žalobkyně za účelem společného soužití bylo nanejvýš problematické.
23. Soud dále zdůrazňuje, že již ve svém předchozím zrušujícím rozsudku soud zdůraznil nutnost posuzovat celou věc rovněž optikou čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být nejlepší zájem dítěte, a na související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudky *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07, bod 135 a *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, zejména body 46-47 a prejudikatura tam citovaná). Tuto rovinu (tedy dopad napadeného rozhodnutí na nezletilé děti žalobkyně (v době vydání napadeného rozhodnutí ve věku 11 a 9 let) žalovaná zcela pominula. Zároveň je nutno zdůraznit, že povinnost zohlednit nejlepší zájem dítěte platí i pro rozhodnutí, které není určeno nezletilému dítěti, nýbrž jeho rodiči (srovnej přiměřeně např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11. 3. 2021 ve věci C-112/20, *M. A. proti État belge*)
24. Soud tak shrnuje, že žalovaná se prakticky vůbec nezabývala tím, jak napadené rozhodnutí zasahuje do soukromého a rodinného života jak žalobkyně, tak i jejích nezletilých dětí. Její rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění, a rovněž nezákonné, jelikož žalovaná nerespektovala závazný právní názor soudu vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku
25. Stejně tak se žalovaná nedostatečně zabývala minulostí žalobkyně a závažností jednání, které je důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Právě míra závažnosti jejího jednání je klíčová z hlediska posouzení, zda žalobkyně představuje takové nebezpečí pro společnost či veřejný pořádek, jež by převážilo nad jejími právy vyplývajících z čl. 8 Úmluvy, která však nejsou absolutní, jelikož čl. 8 Úmluvy poskytuje prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45).
26. Žalobkyně, která ke dni vydání napadeného rozhodnutí žila na území ČR cca 15 let, nebyla nikdy odsouzena pro žádný trestný čin. Na jedné straně soud souhlasí s žalovanou potud, že předložení padělaného rodného listu a nepravdivé tvrzení o osobě jejího otce je jednáním nepochybně závažným, tím spíše, že bez tohoto nelegálního jednání by pobyt na území ČR nezískala (a svůj rodinný život na území ČR tak nebudovala v dobré víře. Soud přitom zdůrazňuje, že absence dobré víry na straně žalobkyně zvyšuje závažnost jejího jednání, nicméně neznamená, že by zrušení pobytu dle § 77 odst. 1 písm. b) nepodléhalo testu přiměřenosti (srovnej čl. 17 směrnice

č. 2003/109/ES, o právu na sloučení rodiny nebo rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. března 2019, C-557/17, *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie v. Y. Z. a další*). Na straně druhé však nelze přehlédnout, že žalobkyně se toho jednání dopustila jako mladistvá (tedy mladší 18 let), což lze všeobecně pokládat za polehčující okolnost snižující závažnost tohoto jednání (ostatně i v trestním právu se mladistvým pachatelům ukládají nižší tresty právě z důvodu jejich obecně nižší vyzrálости a větší pravděpodobnosti nápravy). Stejně tak je významné, že se daného jednání dopustila před bezmála patnácti lety (pro srovnání soud uvádí, že promlčecí doba u trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku činí pět let). S ohledem na délku pobytu žalobkyně na území ČR lze navíc již posoudit, zda uvedené jednání bylo spíše excesem z jinak řádného života, či projevem obecnější tendence žalobkyně ke kriminálnímu či jinak protispolečenskému jednání (srovnej např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2021, č. j. 54 A 90/2018-53, bod 37). Je přitom nepochybné, že délka, která od závadného jednání žalobkyně uplynula, má vliv na posouzení závažnosti jejího jednání – v případě žalobkyně je právě mimořádně dlouhý časový odstup od závadného jednání nepochybně velmi významným faktorem. Opačná argumentace žalované je v příkrém rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (viz bod 18 rozsudku). Jelikož se žalovaná shora uvedenými kritérii nezabývala buď vůbec, nebo jen obecnou, ve vztahu k žalobkyni neindividualizovanou, úvahou, je její rozhodnutí jednak nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění, jednak nezákonné, jelikož žalovaná nerespektovala závazný právní názor soudu vyslovený v prvním zrušovacím rozsudku.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaná nerespektovala závazný právní názor soudu, a její rozhodnutí je proto nezákonné. Zároveň se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož v něm absentuje dostatečné posouzení přiměřenosti. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.) a vrátil věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
28. V dalším řízení budou správní orgány vázány právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Žalobkyně měla s žalobou úspěch, a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 4 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto náklady tvoří odměna za zastupování za tři úkony právní služby (převzetí věci a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], tj. 9 300 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 900 Kč. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto soudním řízení vznikly, činí 14 200 Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 14 200 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.). Náhradu za návrh na přiznání odkladného účinku

žalobě soud žalobkyni nepřiznal, jelikož tento návrh byl součástí žaloby samé a nejedná se o samostatný úkon právní služby. K tomu soud dodává, že i pokud by návrh byl podán samostatně, mohlo by se jednat o účelný úkon právní služby pouze tehdy, pokud by existovaly důvody, proč nemohl být takový návrh podán přímo v žalobě resp. současně s ní.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předseda senátu